

Világ proletárjai, egyesüljétek!

ÚJ VÁRPALOTA

A Magyar Szocialista Munkáspárt Várpalota városi intézőbizottsága és a városi tanács lapja

VII. évfolyam — 29. szám.

ÁRA 30 FILLÉR

Szombat, 1957. július 20.

Új porta épül a palotai erőműnél.

Ez a város a miénk...

A múlt heti számunkban arról írtunk, amit sétánk során tapasztaltunk a városban. Ez a kép bizony nem biztató. Fáj megírni azokat a sorokat, hiszen Várpalotáról szelvény-hosszban úgy beszélnek, mint szocialista városról. Erdemes ezen elgondolkodni. Ugye sokan emlékeznek arra, mikor megjelentek az első építők, és egy egész városrészt emeltek, hogy a távoli kilométerekről bejáró bányászok kényelmes otthonra találjanak?

Azóta egy állandó képet látunk: a szakadatlanul épülő várost. Szürke, sárga és zöldre festett házak. Parkettás, fürdőszobás lakásokat, a vándorok intőjeit, a kultúrhatárt. Nőtt a lakosság, nőtték a házak. Ma már 23 000 lakosú bányászváros lett az egykori, köböl összetakolt Várpalota községből, ahol a jólét csak a Salgó urai beszélhetek. De most van egy városunk, többszázmillió költséggel építettük magunknak. Lakói azok, akik hihetetlen gazdagságot, jólétet teremtettek a régi bányabőröknek. Most már magunknak dolgozunk. A város abból a szénből épül, melyet Csörtől Herendig, a várpalotai tröszt bányászai termelnek ki. Ennyit még soha nem kapott Várpalota népe. De ha kaptuk, ha keményen megdolgoztunk érte, becsüljük meg.

Örizzük meg értékeinket, hisz a magunk kényelméről, a magunk kulturális és szociális fejlődéséről van szó. Persze nehéz az újhoz hozzászokni még akkor is, ha az jobb a réginél. Nehéz kultúrátlan élni azoknak az embereknek, akiket a múlt csak a robotra kárhoztatott. Nehéz, de jó. Legyünk igényesebbek munkákkal szemben. Mi virágos utcákat, vidám gyermekakácjaitól hangos játszótérreket, rendezett utcákat, muskátli ablakokat akarunk látni.

Ez nemcsak szép, de jó is. Jó azért, mert a magunk és gyermekeink egészségéről van szó. Jó azért, mert kulturális fejlődésünk szintje megköveteli, hogy lépést tartjunk vele. Igaz, mindez nehéz, mert a város tereprendezése fizikai munkát és költséget igényel. De van erre is megoldás. A szénbányászati tröszt költségvetésében a városrendezésre ez évben is több millió forint szerepel. Ez azonban az éremnek az egyik oldala. A meglévőt megbecsülni a mi feladatunk.

Emlékezzünk csak azokra a szép kezdeményezésekre, amikor az üzemek munkásai nyomán egyes város lakói a gondjaira bizott házakat — melyek nekik szolgálnak kényelmet — szocialista megörökségre vették át. Igaz, hogy ezt a kezdeményezést a múlt indította el. De mi nem dobunk el mindent a múltból. Ami jó, azt megőrizzük és tovább fejlesztjük. Várpalota lakói sokat tettek már a szocializmus építéséért. Amikor az ellenforradalom a gazdasági tönk szélére taszította országunkat, a bányászok hamar felelősséget vállaltak. Dolgozni kezdtek, mert ez az egyedüli forrása az életnek.

Miért ne tehetnénk meg, hogy ezt a várost magunkénak érezve, úgy ápoljuk, mintha minden nap vendéget várnánk.

Arra is szeretnénk emlékeztetni, hogy a baráti Csehszlovákia két bányászvárosa nagy gondalal és szeretettel figyel ránk. Mi szeretnénk őket többször vendégül látni városunkban. És szegénykezdünk kelljen, ha egyszer ellátogatnak hozzánk? Úgy hisszük, ezt senki sem akarja. Rajtunk a sor, hogy a meglévő lehetőségekkel jól gazdálkodjunk. Arról már beszélünk, hogy egyszerű munkás emberek, a jövőjükért sokat munkálkodó munkás emberek lakják a várost. Ő közülük vannak a város vezetői is, akik felelősséggel tartoznak azért a bizalomért, melyet a palotai bányászok beléjük helyeztek. Meg azt sem szabad szem elől téveszteni, hogy vannak nekünk törvényeink is. S ezeket a magunk érdekében hoztuk.

Várpalota ipari város. Bányái vannak, üzemekben ezer és ezer munkás dolgozik. Az a munkásosztály, mely a hatalmat birtokolja, az a munkásosztály, mely uralkodásra hivatott. Az a munkásosztály, mely a jövőbe lát. A jövőnek pedig jobbnak és szebbnek kell lenni a jelennél. Eddig is minden értéket mi hoztunk létre, s mi hozunk létre a jövőben is.

Szeressük ezt a várost, mert szocialista jelenünknek és jövőnknek egy darabja. S hogy vidám legyen benne életünk, tegyük gazdaggá, széppé és boldoggá. Ez a mi felelősségünk a mi városunk iránt.

Ellenőrizték a péti piacot

A marxista közgazdaságtan úgy tanítja, hogy a kereslet és a kínálat az árakat értékük körül ingadoztatja. Ez azonban nem jelenti azt, hogy csak a kereslet és kínálat mértéke határozza meg, hogy mikor mit, mennyiért adnak. Sajnos a péti piacon ez a „törvény” uralkodik. Az alacsony felhozatal és a ráigért árak nem egyszer megengedett jövedelemhez juttatják az ún. östermelőket. Tegyük egy számítás. Kilométerben nem tudjuk kifejezni, de azt mindenki tudja, hogy Nádaslady nem messzebb van Péthez, mint Óskú. Mégis az óskú parasztek háromszor, négyszeres árat kérnek ugyanazokért a zöldség- és gyümölcsfélékért, mint a nádasladyiak. A magasabb szállítási költségre sem hivatkozhatnak. A befektetett munka nem lehet két vagy háromszorosa az előbbinek.

Mi tiszteljük és becsüljük a

megnövekedett termelési, kedvet, mert abból az egyén is, és a népgazdaság is előnyös helyzetbe jut. De ne gondolják Óskún, hogy a péti gyár dolgozói „fejőstehenek”. S végül még egyet — ezt már a városi tanács kirendeltségének figyelmébe — ellenőrizték a piacot, hogy egyesek ne garázdálkodhassanak a mezőgazdasággal nem foglalkozók rászorultságával.

A Szabadság Kultúr-otthon programjából

22—24-ig Hajnalodik. (Francia film). 25-én a Filmklub bemutatja a „Végzet” c. filmet tagjai részére. 26—28-ig Hannibál tanár úr c. új magyar filmet játsszák. 27-én este 9 órai kezdettel: Ki a virágot szereti címmel „Virágbált” rendeznek.

MATINÉ MŰSORÁN 21-én: Köpenicki kapitány szerepel.

Néhány kép Pétről

A biztonságos termelés érdekében

Ilyenkor nagy munkában vannak Péten. Elérkezett a szokásos évi — nagy leállítás — ideje. Az üzemi berendezés felülvizsgálása és rendbehozatala folyik.

A nagy munkákat megelőzően tanácskozára gyűltek össze az üzemek vezetői, hogy összehangolják az egyes üzemek leállításának ütemét, és biztosítsák a legmegfelelőbb embereket a karbantartás lefolytatásához.

Mivel az ammóniatermelésben elmaradás van, így a tervezettel szemben egy nappal később állították le a rendszert. Az eredeti terv úgy szól, hogy augusztus 5-én indul ismét a termelés, de a vezetők egybehangzóan úgy döntöttek, hogy egy nappal előbb beindítják az üzemet.

Igen szép kezdeményezés ez a Péti Nitrogénművek dolgozóitól, ha figyelembe vesszük, hogy régebben ezt a munkát négy-hat hét alatt végezték el. Most a 20—30 napos időnyeréssel jelentős segítséget adnak a népgazdaságnak.

A Péti Kőolajipari Vállalat életéből A kezdeményezés Pétről indult el

A munkaverseny mozgalom új alapokon történő beindulásával a szőnyi, pétfürdői és zalaegerszegi kőolajipari vállalatok dolgozói elhatározták, hogy újból beindítják a három vállalat közötti versenyt, hogy ezzel is elősegítsék a gazdaságos termelést, a jobb termelékenységet és önköltségsökkentést.

E célok elérése érdekében vállalták: 1. Vállalati eredményterv túlteljesítése. 2. 100 forint össz munkabérré eső teljes termelési érték túlteljesítése. 3. Nyersanyag fajtankénti technológiai veszteségek csökkentését. 4. Termékekre vonatkozó jogos reklamáció elkerülését. 5. Baleset miatt kiesett munkanapok számának csökkentését.

A három vállalat közötti verseny július 1-től indult be és minden negyedév eredményét értékelik.

A Szőnyi Kőolajipari Vállalat dolgozói vándorzászlót ajánlottak fel a hármaverseny győztes dolgozóinak, amelyet a következő évnegyedig kell megőrizni.

A versenyszerveződést a dolgozók nevében aláírták:

Pintér Ferenc
MSZMP titk.

Hidegkuti István
ÜB. elnök

Tolvaj Sándor
váll. ig.

A vállalat és a szakszervezeti üzemi bizottság 25 nagycsaládos részére 20 ezer forint értékben ruhaneműt osztott ki, a külföldi szakszervezetek által adományozott akcióból.

A Kőolajipari Vállalat első félévi tervét 116,6 százalékkal, a második negyedévet pedig 115,4 százalékkal teljesítette. Ezek a számok azt bizonyítják, hogy a vállalat dolgozói az ellenforradalmi események után még nagyobb ambícióval dolgoznak a terv teljesítése érdekében.

A Népakarat a Gyermekvárosért indított mozgalomában a szakszervezeti bizottság, valamint a dolgozók támogatásával eddig 4315 forinttal járultak hozzá a gyermekváros felépítéséhez.

Az aknatitkár

Evek óta ismertem M. Szabó Andrást kimagasló szellemi és fizikai képében is láttam. Sok kitüntetés díszíti kabátja elejét. A kitüntetések a termelésben, a pártmunkában való helytállását dicsérik.

Sok szépet és jót hallottam a termelésben való helytállásáról, az emberekkel való bánásmódjáról, mert olyan bányász — mondják — akinek mindenkihez van mondanivalója. Segít, tanácsot ad, aki nem dicsekszik magáról.

A napokban találkoztunk össze először, Nemcsak frontmester, hanem a Cser-bánya, valamint a külfejti párttitkára is. Szavai megfontoltak. Bátor szókimondó. A munka, az élet kemény foga már ráncokat formált a négygyermekes édesapa arcára. Csatlós csak abban éri, hogy nem olyan

daliás, mint ahogy én elképzeltem. Magáról nem igen beszél. S arról sem, hogyan szerezte meg a sok kitüntetést. Az emberekről, a termelésről annál többet mond. Legszívesebben a megújuló pártéletéről beszél, amely nem könnyű feladat, de szép munka. S ma már közel 50 tagja van az alapszervezetnek. Segíteni másokon, tanítani a párt szavával, hogy ez eredménytel is járjon — megtiszteltetés — mondja Szabó elvtárs.

Mint párttitkár, nem szabad el a bányától. Nap, mint nap leszáll a föld mélyébe bányász társai közé. Dolgozik mint frontmester. Irányítja a munkát. Segíti a gyengébbeket. Azt szeretné, hogy az üzem mindig az élenjárók között legyen és több szemet adjon népgazdaságunknak.

Az irányvonat

Mint a neve mutatja, valóban olyan vonatról van szó, amely nagy távolságot fut be, a feladási állomástól a rendeltetési állomásig, vagy egy gócponti állomásig. Az irányvonattal nem személyeket, hanem árukat szállítunk. A fuvarozásnak ezt a fejlett módját a Szovjetunió tapasztalataiból vettük át.

A vasút és a szállító vállalat dolgozói úgy állítják össze az ötnapos fuvarozási tervet, hogy az egyes napokon a rakodások az állomásra — vagy ami a leggyakoribb — a távolabbi gócponti állomásig együtt továbbítható áruk rakodását szervezik meg. Nálunk, a péti gyártelepen Budapest-Ferencváros állomásra szervezzük a legtöbb irányvonatot olajjal és péti sóval rakott kocsikból. De ment már Szolnokra, Komáromba is irányvonat.

Az irányvonat igen gazdaságos fuvarozási módszer. Ugyanis az így összeállított vonatot nem kell a közbeeső rendező pályaudvarokon tolatni, a gép rájár a péti gyártelepen és viheti egészen Budapest-Ferencvárosig, vagy tovább. Előnye, hogy mivel útközben nem kell tolatni, így gyorsan a rendeltetési állomásra ér. Kisebb a lehetősége annak is, hogy az áruban kár keletkezzen, mert nem kell menetközben állnia sokat. A másik nagy előnye abban van, hogy elősegíti a gyorsabb kocsifordulót is. A tolatási kiesések pedig végső soron szénmeqtakarítást jelentenek népgazdaságunknak.

Természetes, első időben, mikor az irányvonatok képzéséről szó volt, nem ment minden ilyen simán. Az idő azonban e javaslat mellett tanúskodott. Most már a keményfejű emberek is meghajolnak e módszer előtt. Most már nincs más akadály, ha megvan a vasút és a szállító vállalatok dolgozóinak jó együttműködése. Nálunk, a péti gyártelepen a Nitrogén és a Kőolajipari Vállalatnál ez meg is van. Általában mindent megbeszélünk a vállalattal, így értük el azt, hogy az áruk nagy része irányvonattal kerül szállításra. Az együttműködést elősegíti az, hogy azon vállalatok szállítási dolgozóinak, akik irányvonatot képeznek, prémiumot fizet a vasút. Minél több az irányvonat, annál nagyobb a prémium.

Ma már nincs különösebb akadálya az irányvonatok képzésének. A második negyedév során jobb eredményekkel dicsekedhetünk. Havonta 8000 tonnával több árut szállítunk irányvonattal, mint az elmúlt év hasonló hónapjaiban.

Minden szolgálattevő azon van, hogy a verseny győztese ő legyen. Élénk a kapcsolatunk a szállítófelekkel. Ezt talán azért is mondhatjuk, mert a vasutasnap versenyt célt adott élénk, így a munka is jobban megy.

Szászi Inge.